

הם לא יעבדו!

מישרד קומוניסטי, ושופט אחר קבע שיש נסיבות מקילות לאדם המתקש בחינו של חברי-כנסת קומוניסט. כאשר התכנסה הוועידה של ר"ח ביום הרביעי בערב, ידעו השילטונות שאירגוני-הטרור איימו לפוצצת, ואף נקטו אמצעים לביצוע האיום. אין ספק שבכל האירגונים האלה שורצים מודיעים מישרתיים, למרות זאת נתנה הממשלה לאירגון אחר רשיון להפגנה בפני הוועידה!

בהתקרב שעת-האספה, לא נכח במקום כוח מישרתי רציני. הבריונים, חברי כל האירגונים האלימים של הימין, הפציצו את הבניין באבנים ובקבוקים, הרסו את החזית, ניספו את השמשות.

אנשי האירגונים באו מצוידים באלות ובשרשרות ברזל. מול התייצבו צעירי ר"ח, שהתכוננו לפורענות, כשגם בידיהם אלות.

במקום היה מתפתח קרב-יריח עקוב מדם, כנוסח גרמניה 1920, דוגל הופיעה סוף-סוף המישרת.

מוזמי הוועידה, שרצו להיכנס לבניין בכניסה הראשית, נעצרו על-ידי קציני-מישרת בכיר שאמר: "איני יכול לערוב לחייו!" המוזמים נאלצו להיכנס בדלת האחורית אל האולם.

אין ספק שלפנינו, כאן, סימפטומים ראשונים של מחלה לאומית.

אין ספק גם שחיידקי המחלה הזאת לא צמיחו בארץ, אלא באו מן החוץ.

הליגה להגנה יהודית היא אילגון טרוריסטי, שצמח במציאות העכורה של מלחמת-האזרחים המתמדת הנטושה בארצות-הברית בין אירגוני-פושע ממלכתיים פוליטיים וסתם קרימינליים.

הוא הובא לארץ כסחורת-ייבוא, בידי מופרעים שנמלטו מאמריקה. המבקשים לעשות קאריירה חדשה כאן, הצטרפו אליהם צעירים שבאו מברית-המועצות, שנדבקו כנראה מן הטרוריות של המישטר הסובייטי, ושרוחם נתבלבלה במצאם את עצמם לתפע, לראשונה בחייהם, באווירת החרות של תורה דמוקרטית.

האירגונים האחרים מחקים את הייבוא הזה, כש-חבריהם מחשבים פורקן ציבורי למופרעות פרטית.

קל לעמוד על הזרות של התופעה הזאת כרידה, אם נזכור שאפילו בימי החרדה הנוראה ערב מידחמת ששת-הימים, ובימי שיכרון-הניצחון לאחריה, לא ידענו תופעות מסוג זה.

ר"ח, שהתנגדה למלחמה, היתה או שנואה אף יותר מהיום — זבלל זאת לא עלה על דעת איש לפתוח במסע-טרור נגדה.

השאלה איננה: מי אהב את ר"ח? השאלה היא: מי אהב את הדמוקרטיה הישראלית? אין צורך לראו לר"ח. להיפך, הטרור כי שערירה, לעיני 16 המישלחות הזרות, רק יגביר את יוקרתה במחנה הקומוניסטי העולמי, יחזק את כוחה ומעמדה.

אבל צריכים לדאוג למישטר הדמוקרטי — לחרות האדם, לחופש הדיבור.

אם מותר היה לפגוע בוועידה של ר"ח, תהיה צפויה מחר סכנה לכל ועידה פוליטית. אם מותר להתנקש בחייו של וילנר, צפויה סכנה לחייו של כל איש-ציבור.

אין מחלה מודבקת יותר, ממחלת האלימות הפוליטית.

מול הטרור של הימין, יקומו אירגוני-הגנה אלימים של מחנה השלום והדמוקרטיה. מיישקיה-המולוטוב בין הליגה והמנתרים בירושלים יהפכו לתופעה כללית.

מחנה אירגוני-הטרור הוא עדיין קיקיוני ועלוב, ואולי אפילו מגוחך. אולם תא אחד של סרטן מוכרח להחריד את הגוף כולו. ורק חרדה זו מבטיחה ריפוי בעוד מעט.

לפנינו תופעה פאשיסטית, פשוטו כמשמעו. ניאציזם יהודי. צדי-הקרב מוסתר מאחורי מגן-דוד.

מבחילה ביותר תגובת המיסד. ויימאר הישראלית מגיבה כמו ויימאר הגרמנית. העיתונות לא הגיבה. הטלוויזיה דיווחה באהדה. הכנסת לא נודעקה. הרי פוגעים רק בקומוניסטים השנואים.

והי הדרך לאבדון. כל מנהיגי ויימאר — קומוניסטים ואנטי-קומוניסטים — נרצחו בעינויים במחנות-הריכוז של פלוגות-הסער.

אל נחכה לרגע האחרון, כדי להשמיע את קריאת-הקרב: **גון פאסאראן! הפאשיום לא יעבור כאן!**

אורחים מתמדת, עד שהמימשל הדמוקרטי כרע והתמוטט. פלוגות-הסער השתלטה על המדינה. התחיל לרד הסכינים הארוכות."

י שראה השבוע בטלוויזיה את אשר התרחש בפחה ועידת ר"ח ביפו, יכול היה לחשוב שהוא מסתכל ביומן ישן מלפני 50 שנה. המתאר את ימי-הראשית של פלוגות-הסער.

אותן השיטות, וגם אותם הפרצופים.

אל נפטור את הדברים בבת-צחוק, כפי שעשו הגרמנים ב-1920. לפנינו סימפטום של מחלה. כדאי

פלוגת-הסער בכרזה של גבלס

לשים אותו מתחת למיקרוסקופ. כדי להבין את המתרחש — ואת הצפוי.

ביפו התכנסה הוועידה הארצית של מיפלגה ישראלית חוקית, המיוצגת בכנסת. זוהי מיפלגה השנואה על רבים, ועמדותיה מעוררות התנגדות קיצונית אצל הרוב הגדול של ארצי ישראל. אולם היא חלק ממגוון הכוחות הלגיטימיים, הפועלים בדמוקרטיה הישראלית. כמה אירגוני-טרור קטנים הכריזו מראש, בכיחות-עצמי שחצני, שהם, לא יתנו לוועידה להתקיים."

לאירגונים אלה יש כמה תכונות משותפות: הם מורכבים כמידה רבה מטיפוסים מופ"רעים, שבאו לארץ בשנים האחרונות.

הם משתמשים בסלאנג הפאשיסטי השיגרתי והי אופייני: "דיכוי בוגדים", "האויב הפנימי", וכו' וכו'. הם מטיפוסים כגדולי לאלימות, מתאמנים כי נשק קר ורחם, מפיצים הודעות-איום חתומות, וכבר ביצעו פעולות-טרור אחדות.

תנועת-הנוער של מיפלגת-הימין המיסדית — בית"ר — הרגישה בהתחרות, והתחילה להתחרות בי-קבוצות אלה. (גם זוהי תופעה הזוכרה היטב מגרמניה. הימין הקלאסי נגרר אחרי היטלר, עד שהיטלר הגיע לשלטון ושם את כל מנהיגיו במחנות-ריכוז.)

מה עשו השילטונות הדמוקרטיים נגד תופעה זו? שום דבר לא.

מה עשו בתי-המישפט כאשר הטרוריסטים הצעירים הובאו לדין, על-ידי המישטר הבתי-מלחמה? בתי-המישפט אמרו, "טפו! טפו!" ופיטרו את אנשי-הטרור בעונשים סימליים.

שופט קבע שהוא מבין לרוחם של צעירים השוברים

את הסימאיות שנחרתו ביותר בזיכרוני בימי ילדותי היתה קריאה ספרדית: "גון פאסאראן!"

הם — הפאשיסטים הספרדיים, משרתיהם של הנאצים וגרמניים, שפרקו את עול המישטר הדמוקרטי הי-רפובליקאי, והסתערו על עיר-תבירה — מאורדי. נגדם קם מיטב הנוער הספרדי. לצידם התגייסו מיטב האידיאליסטים הצעירים של העולם כולו — אותם שאת שיריהם שרנו בלהט, בלילות הארוכים של ארץ-ישראל, סביב המדורות.

הם עברו, כמונו, במשך שלוש שנים נעצרו, בטבח הדדי מתדי, בסוף הגיעו למאורדי. המסך ירד על ספרד, ונפתח על מילחמת-העולם השנייה.

הם עברו — כי הטאנקים של היטלר פלדו להם דרך, והמטוסים של היטלר השמידו את הכפרים והערים שכורכם.

בל היטלר עצמו — אין השתלט על אומה גדולה ותרבותית, שהגדירה את עצמה בגאוה כעם המזרחיים וההוגים?

והי השאלה הגדולה, שתרחה לעולם מעל לרבע השני של המאה ה-20.

מחלת-הנפש הנוראה, שדבקה בעם הגרמני, ושלא סרה, עד אשר נקטלו עשרות מיליוני בני-אדם, וביניהם מיליוני יהודים וגרמנים — מקורותיה לוטים בערפל. אולם קל לאתר את הסימפטומים הראשונים שלה. הם רשומים בדברי הימים, ובעיקר בספרו של היטלר עצמו, המאבק שלי.

הנאציזם נולד כערבי-רב של אירגונים קטני-טנים, מתחרים ויריבים, אשר הטיפו לאלימות ועסקו בה.

אירגונים "לאומיים" אלה, היה להם מכנה משותף. בניהם היה אוסף של מליצות רצחניות — "דיכוי בוגדים", "מות לקומוניזם", "האויב הפנימי", "העולם כולו נגדנו", "עורי גרמניה!", "התפגרי, יהודה!"

כאשר הצטרף אדולף היטלר לפלג הקסטנן, שממנו צמחה לאחר-מכן המיפלגה הנאצית, הוא התוהה לה את הקו שהוביל אותה לניצחון תוך 13 שנה. חשיטה היתה: לפוצץ אסיפות כדי להרוס תשומת-לב, להפעיל טרור ברחוב, להתנקש בחיי יריבים פוליטיים. לא להרפות לרגע מן האלימות.

מעשהו הראשון היה הקמת "פלוגת הסער" — האסיפה המפורסם, בעל החולצות בצבע הזוית, שהוחלפו לחולצות בצבע הצואה.

בספרו מספר היטלר, בהנאה בולטת, על פני פרקים רבים, איך פוצץ אסיפות, איך התגפל על יריבים, איך הפעיל אלימות שיטתית כדי למשוך את תשומת-ליבם של אמצעי-ההתקשרות, לגייס אהודים ולדכא אויבים. מי שקורא פרקים אלה, ימצא בחרות האלימות שלהם את הורע הראשון של השיר אה. הם נכתבו עשרים שנה לפני שעלה העשן בארובות אושוויץ.

מיוון שהיטלר כתב בגילוי-לב כה מדהים על שיטותיו, כשמאבקו עוד היה בעיצומו, מתעוררת השאלה: איך הניח המימשל הדמוקרטי של הרפובליקה הגרמנית, לילדת העיר ויימאר, לקבוצות-טרור ועירות אלה להשתולל?

כחם של הקבוצות היה אפסי, כימעט מגוחך. בשנים המכריעות שבהן נולד והתגבש הנאציזם, מנתה קבוצת-טרור לאומית אופיינית כמה עשרות, או לכל היותר כמה מאות, חברים.

איך זה קרה שהמונגנון העצום של השירי טון — על רכבות שוטרי ומה אקף חייליו המאומנים להפליא — לא הצליח לשים קץ להשתוללות זו?

גם לתעלומה זו יש הסבר. פעל כאן צירוף גורמים. בתי-המישפט היו מיבצר הימין, והם התייחסו ל-פושעים הנאציים בסלחנות סמויה. ולעיתים גם גלויה. קורבנות הנאציזם, שהעזו להתנגד, נשלחו למאסר לשנים ארוכות. הנאציזם עצמם, מפוצציה-אסיפות ויוזמי-מהומות, זכו בעונשים קלילים.

כל זה בזמן ש"מפלגות הפועלים" שלטו בגרמניה.

השטרנים היו משוכנעים ש, צריכים להרביץ לקר-מוניסטים המנוולים, ושמחו בסתר ליבם שמישהו עושה את המלאכה. כשנאלצו לאסור את המרביצים, הגיחו להם להסתלק, או ליהנות מנסיבות מקילות בדין. תחת מעטה ה"מסודות הדמוקרטיים" גדלו האירי-גונים הקסטננים, התלכדו תחת ידו של היטלר, הפכו בסוף לצבא פרטי עצום. בשלב הסופי הפכו את המדינה לגיהנום, ואת רחובותיה לזירת-קרב של מלחמת-